

РЕШЕНИЕ

№ 1354

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **8475** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 ДОПК.

Образувано е по жалба на А. И. И., ЕГН- [ЕГН], срещу Решение № ПИ-215/07.06.2019 г. на и.д. Директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане като недопустима жалба срещу действие на главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], обективизирано в съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ изх.№ С160022-048-0041112/03.12.2016 г..

Жалбоподателката оспорва както самото съобщение за доброволно изпълнение, така и предприемането на действия по образуване на производство за принудително изпълнение при неизяснена фактическа обстановка. Сочи, че съгласно чл. 221 ДОПК, с наименование „Започване на производството“, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение. Следователно изпращането на съобщението за доброволно изпълнение е едно вменено от закона задължително действие на публичния изпълнител, насочено към събиране на вземането и като такова съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221 ДОПК, каквото е и издаденото процесно СДИ, има за правна последица прекъсване на давността. Този извод се налага от разпоредбата на чл. 172, ал. 2 ДОПК, съгласно която давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. В подкрепа на този извод изтъква и фактът, че действията по образуване на изпълнителното производство и действията по започване на производството са регламентирани съответно в чл. 220 и чл. 221 ДОПК, в раздел IV "Действия" на Глава

25 „Принудително изпълнение“. Действително ДОПК не предвиждал за образуването на изпълнителното производство да бъде издаден нарочен акт от вида на предвидените в чл. 226 ДОПК, но задължавал публичният изпълнител при започване на производството да изпрати на длъжника съобщение за доброволно изпълнение. С оглед на това, според жалбоподателя в процесния случай е налице действие на публичния изпълнител, чиято същност е действие по самото изпълнение, тъй като изпращането на съобщение за доброволно изпълнение е обособено от законодателя като отделно самостоятелно изпълнително действие в чл. 221 ДОПК „Започване на производството“, за разлика от чл. 220 „Образуване на изпълнителното дело“ И след като това е действие на компетентния орган, насочено към събиране на вземането, то изпращането/връчването на съобщението за доброволно изпълнение на длъжника имало за правна последица прекъсване на давността съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК, след което започвала да тече нова давност. Тъкмо с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 2 ДОПК за жалбоподателя съществувал правен интерес от оспорване на действията, обективирани със съобщението за доброволно изпълнение, защото длъжникът има правен интерес погасителната давност да не се смята за прекъсната с предприемането на действия по принудително изпълнение във връзка със задължения, давността за събирането на които по принудителен ред е изтекла. Цитира съдебна практика. Поддържа, че решаващият орган по чл. 266, ал. 1 ДОПК като инстанция по същество би следвало да констатира изтичането на давностния срок, респективно- настъпване на основанието за прекратяване на изпълнителното производство в тази му част. В случая обаче това не е съобразено от административния орган, а той се е задоволил единствено да изложи мотиви, че съобщението за доброволно изпълнение не е нито акт, нито действие на органа по изпълнението, което да подлежи на съдебен контрол. Отделно от това, нямало произнасяне и във връзка с наведените доводи относно посочените за първи път лихви в конкретен размер, които не са определени в предходен акт. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Решение №ПИ-215/07.06.2019 г. на Директора наТД на НАП, като с оглед чл.160, ал.3 ДОПК, вр. чл.144, ал.2 АПК да се върне преписката на надлежния административен орган за произнасяне по въпросите от неговата компетентност при спазване на указанията на съда. Претендира разноски.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите-С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съда да потвърди оспорваното решение, по съображения изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със СДИ съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ изх.№ С160022-048-0041112/03.12.2016 г.. по изп.д. №[ЕИК]/2026 г. публичен изпълнител при ТД на НАП С. е уведомил А. И. И. за образуване на изпълнително производство за неплатени публични вземания, в общ размер на 9 890.27 лв., в това число главница- 6031.72 лв. и лихви- 3859.55лв./дължими към 03.12.2016 г., за ЗО, ДОО, установени с декларации образец 6, подробно описани в Съобщение за доброволно изпълнение.

На 22.05.2019 г. А. И. е потвърдила по електронен път получаването на съобщението за доброволно изпълнение от 03.12.2016 г.

На 29.05.2019 г. А. И. депозирала жалба в ТД на НАП- С. с вх.

№С190022-000-0264540/29.05.2019 г. чрез главен публичен изпълнител до Директора на ТД на НАП- С..

С оспореното Решение № ПИ-215 от 07.06.2019 г. директорът на ТД на НАП- [населено място] е оставил без разглеждане жалба вх.№С190022-000-0264540/29.05.2019 г., подадена от А. И. срещу Съобщение за доброволно изпълнение изх.№ С160022-048-0041112/03.12.2016 г.. по изп.д. №[ЕИК]/2026 г. В решението си решаващият орган е приел, че изпратеното в случая СДИ не е нито акт, нито действие на органа по изпълнението, което подлежи на контрол. Създадените с годно по смисъла на чл.209 ДОПК, изпълнително основание задължения подлежат на доброволно изпълнение. Тогава, когато то не е осъществено в определения срок законодателят е създал възможност целения материалноправен резултат да бъде осъществен чрез упражняването спрямо длъжника на държавна принуда. За да се гарантират правата на органа по изпълнението и на длъжника законодателят е създал изпълнителното производство. То е сложен динамичен състав, поредица от актове и действия на изпълнителния орган и на длъжника. За да гарантира правата на длъжника и като ярка демонстрация на предпочитания от държавата способ на доброволно изпълнение на задълженията законодателят е приел, че първото действие на органа по изпълнението, след като вземе решение за започване на изпълнението и преди да пристъпи към действията по принудително изпълнение, е отправянето до длъжника на СДИ. Видно от наименованието на акта той има характер на уведомление за съществуването на дължимо задължение. СДИ не определя нито дължимостта и размера на задълженията, нито е основание за предприемане на принудително изпълнение по аргумент от чл. 209 от ДОПК. СДИ само информира длъжника за субективното право на органа и за възможността доброволно да погаси задълженията си, поради което не засяга по какъвто и да е начин права и законни интереси на длъжника в процеса на изпълнението на задълженията.

По делото е приета административната преписка, както и в хода на съдебното дирене са ангажирани допълнителни доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна. Оспореното решение е издадено от компетентен орган- зам.директор на Териториалната дирекция на НАП- С., съгласно приложената Заповед №3869/10.04.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП- Г. Д.. При издаване на процесния акт са спазени относимите административнопроизводствени правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 165 от ДОПК, събирането на публичните вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е предвидено друго.

Съгласно чл. 220 и 221 от ДОПК изпълнителното производство започва с образуване на изпълнително дело, изпращане на съобщение за доброволно изпълнение, както и с налагане на обезпечителни мерки, съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК.

Според новелата на чл.221, ал.1 ДОПК когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7- дневен срок за доброволно изпълнение. Приема се трайно в съдебната практика, че съобщението за доброволно изпълнение по

чл.221, ал.1 ДОПК представлява подготвителен за изпълнителното производство акт, който не съдържа властническо волеизявление и не засяга правната сфера на длъжника. Действията на публичния изпълнител по образуване и започване на изпълнителното производство с изпращането на СДИ не представляват същинско предприемане на принудително изпълнение, доколкото такива са само действията в рамките на съответните изпълнителни способности. Тези действия не предпоставят пряко и непосредствено въздействие върху правната сфера на длъжника. Те не представляват властническо волеизявление, скрепено с възможността за държавна принуда, което едностранно да поражда или да е в състояние да породи промени в правната сфера на длъжника или на трети лица. Липсва им разпоредителна част, която директно да задължава адресата да се съобрази с дадените му предписания за поведение. Съобщението е подготвителен акт в изпълнителното производство и не представлява действие на публичния изпълнител, което по смисъла на [чл. 266, ал. 1 от ДОПК](#) да подлежи на обжалване. По изложените съображения и като е приел, че жалбата на А. И. срещу образуването на изпълнително дело и изпращането на съобщение за доброволно изпълнение е процесуално недопустима, ответникът е постановил законосъобразно и мотивирано решение.

Обратен извод не може да бъде обоснован с мястото на разпоредбите на чл.220 и чл.221 в раздел IV"Действия" от глава двадесет и пета "Принудително изпълнение" на ДОПК. В случая следва да се изхожда от характера на тези действия, които е подготвителен и уведомителен за длъжника. Липсва изискване действията по образуване на производство по принудително изпълнение и по изпращане на СДИ да бъдат обективирани в нарочен акт по чл. 226 от кодекса. Съобщението за доброволно изпълнение не създава задължения за длъжника, а има за цел да го уведоми за размера на неговото задължение, за изпълнителното основание, от което това задължение произтича и за последиците при неизпълнение в дадения срок- предприемане на принудително изпълнение чрез опис, изземване и продажба на движими или недвижими вещи или принудително изземване на парични средства, намиращи се у длъжника или трети лица.

Във връзка с довода на процесуалния представител на жалбоподателя, касателно изтекла погасителна давност и момента на прекъсването на давността, съдът нари за нужно да отбележи следното: Според чл. 168, т. 3 от ДОПК публичното вземане се погасява по давност. По своята правна същност давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. Правната последица от изтичането на давностните срокове, установени от чл. 171 от ДОПК, е тази, че се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те остават дължими и могат да бъдат платени доброволно /чл. 174 от ДОПК/, както и да бъдат прихванати /чл. 128, ал. 1 от ДОПК/. Съгласно разпоредбата на чл. 171 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок /ал.1/. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е

отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.. /ал.2/.

Институтът на погасителната давност предвижда и определени основания, които водят до прекъсване, съответно спиране на давността. Тези основания намират израз в различни правни действия с присъщи за тях правни последици. Прекъсването на давността е еднократно действие, като след прекъсването на давността започва да тече нова давност. Т. е. с прекъсването на давността се заличава с обратно действие изтеклият давностен срок и започва да тече отново законоустановеният такъв.

В чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК са изброени правните действия, водещи до спиране и прекъсване на давността. Съгласно ал. 2 на чл. 172 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акт за установяване на публичното вземане и с предприемането на действия по принудително изпълнение. Чл. 172, ал. 3 от ДОПК изрично постановява, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В разглеждания случай от материалите по делото се установява, че е образувано изпълнително производство срещу Л. Т. Г., като на основание чл. 221, ал. 1 от ДОПК публичния изпълнител е отправил до И. изх. С160022-048-0041112/03.12.2016 г., редовно връчено на жалбоподателя на 22.05.2019 г.. Съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221 от ДОПК представлява действие на публичния изпълнител насочено към събиране на вземането и като такова представлява действие, прекъсващо погасителната давност. В подкрепа на този извод на съда е и обстоятелството, че действията по образуване на изпълнително производство и действията по започване на производството са регламентирани съответно в чл. 220 и чл. 221 от ДОПК в раздел изпълнителни действия. Законът не предвижда за образуването на изпълнителното производство издаването на нарочен акт от вида на предвидените в чл. 226 от ДОПК, но задължава публичния изпълнител при започване на производството да изпрати на длъжника съобщение за доброволно изпълнение и то преди да пристъпи към изпълнение. Изводът който се налага от това е, че действията по принудително изпълнение започват със съобщение за доброволно изпълнение, с извършването на което по принцип се прекъсва давността на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК.

Предвид това, съдът намира за нужно за отбележи, че ако задълженото лице има искане за прекратяване на изпълнителното производство, поради изтекла погасителна давност, то следва да го заяви първо пред съответния публичен изпълнител, който съгласно чл. 225, ал. 1 от ДОПК, разполага с компетентността да прекрати производството, ако счете, че възражението е основателно или да постанови отказ ако приеме обратното. Едва това действие на публичния изпълнител (прекратяването, респ. отказа), подлежи на обжалване по административен ред пред Директора на ТД на НАП- С.. В случая няма данни възражения за погасяване на задълженията по давност да са правени от длъжника пред публичния изпълнител, а такива са наведени за пръв път в жалбата пред решаващия орган, в което разглеждането им би било недопустимо. Ето защо и независимо от цитираните съдебни актове от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, които нямат задължителен характер, настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да се остави без уважение.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, вр. чл.144, ал.2 ДОПК

оспорването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на делото, с оглед направеното своевременно искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати на НАП на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер от 300 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III- то отделение, 73- и състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. И., ЕГН- [ЕГН], срещу Решение № ПИ-215/07.06.2019 г. на и.д. Директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане жалбата й с вх. №С190022-000-0264540/29.05.2019 г. срещу действие на главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], обективизирано в съобщение за доброволно изпълнение изх.№ С160022-048-0041112/03.12.2016 г.

ОСЪЖДА А. И. И., ЕГН- [ЕГН], да заплати на ТД на НАП- С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: